Luis Sepulveda

Yacare

O lungă despărţire

Chelnerul se apropie de grupul de directori aşezaţi la masa lungă şi, cu mişcări rapide, precise, datorate obiceiurilor patronului abstinent, înlocui cupa de şampanie cu una de apă minerală.

Don Vittorio Brunni încuviinţă printr-o uşoară înclinare a capului şi încercă să mormăie o frază politicoasă ca să-i mulţumească, însă nu apucă să deschidă gura, pentru că în chiar acea clipă bărbatul care se afla în scaunul cu rotile se aplecă spre el şi îi şopti ceva la ureche. Atunci don Vittorio Brunni îşi trecu privirea obosită prin lentilele negre care ascundeau orbirea însoţitorului său invalid.

- Mă priveşti cu teamă, simt asta, nu fi prost, Vittorio, murmură orbul.

Don Vittorio renunţă să-l mai privească şi preferă să se uite la numeroşii invitaţi care umpleau sala.

Cadrele de conducere de la Marochinăriile Brunni aveau în spatele lor o structură de aluminiu şi sticlă care slujea drept perete lateral al acelei săli enorme. Două transperante pe jumătate deschise chiar în spatele lor le îngăduiau să fie singurii care simţeau aerul umed din Milano. Ceilalţi suportau cu stoicism temperatura ridicată pe care-o generau lămpile cu halogen şi televizoarele.

- Aşteaptă cu toţii, Vittorio, şopti invalidul.

Don Vittorio Brunni ridică paharul şi îi privi conţinutul ca şi cum ar fi căutat în bulele dinăuntru cuvintele necesare, dar singurul lucru pe care îl descoperi fu imaginea unei despărţiri definitive, pe care nu reuşi s-o rostească, pentru că de pe buzele sale nu ieşi nici un sunet, nici măcar de îngrijorare sau de durere. Nu mai apucă decât să-şi ducă mâna dreaptă la ceafa, ca şi cum ar fi vrut să alunge o insectă supărătoare, şi se prăbuşi peste paharele de pe masă şi peste delicioasele *tramezzini* cu somon.

- Vittorio! exclamă orbul din scaunul cu rotile, şi parfumul puternic de lavandă îi dădu de înţeles că şeful bodyguarzilor săi îl scotea de-acolo în mare grabă.

Comisarul Arpaia îşi potrivi pe nas ochelarii de baga şi-şi scarpină barba nerasă de trei zile. În realitate, barba nu-i creştea mai mult de-atât, în pofida strădaniilor sale şi a litrilor de loţiune tonică pe care-i folosea zilnic pentru a se spăla pe faţă.

„De ce nu încercaţi mai degrabă să o beţi, şefule?", obişnuia să-i spună Pietro Chielli, detectivul corpolent pe care colegii de brigadă îl porecliseră Il Bambino di Brooklyn.

„Dar tu ce faci cu orele tale de aerobic?", îi răspundea Arpaia cu un gest binevoitor.

Hotărât lucru, femeia care se afla de partea cealaltă a biroului era frumoasă, iar comisarului Arpaia i-ar fi plăcut s-o cunoască în altă parte, la ieşirea dintr-un cinematograf, de pildă, dar ea era acolo, în biroul său de la brigada criminalistică, cercetându-l cu ochii ei verzi, pătrunzători.

- Ştiţi că sunteţi prea chipeş pentru un simplu comisar de poliţie ? comentă Ornella Brunni aprinzându-şi o ţigară.

Arpaia ridică din umeri, se simţi ruşinat din pricina afişului pe care scria „Fumatul interzis" şi care atârna în spatele scaunului său şi îşi scoase ochelarii.

- Domnişoară, cu linguşelile astea n-o să obţineţi nimic, pentru că nu e nimic de obţinut. Dacă-mi faceţi favoarea de a părăsi acest birou, vă făgăduiesc încă o dată că am să vă informez imediat ce aflu ceva.

- Se împlinesc aproape douăzeci şi patru de ore de când a fost ucis tatăl meu şi dumneavoastră n-aţi mişcat un deget, îi reproşă Ornella Brunni.

- Nu avem nici cel mai mic indiciu că ar fi vorba despre o crimă. Aşteptăm rezultatele autopsiei ca să hotărâm ce atitudine trebuie să adoptăm. Vă rog să plecaţi, am foarte multe treburi de rezolvat.

- Nu mă interesează să găsiţi criminalul sau criminalii. Vreau doar să ştiu de ce l-au ucis, insistă femeia.

- Cum doriţi, însă mai întâi trebuie să aflăm rezultatul autopsiei. Nu mă obligaţi să vă scot de-aici cu forţa, o imploră comisarul Arpaia.

Femeia oftă, strivi mucul de ţigară cu piciorul şi se ridică de pe scaun cu mişcări feline.

Arpaia suspină şi el, dar nu se clinti din loc.

Imediat ce Ornella Brunni ieşi din încăpere, comisarul Arpaia întinse mâna spre telefon.

- Chielli ? Una dublă, repede - ordonă el.

După câteva minute, cele o sută şaizeci de kilograme ale detectivului Pietro Chielli ocupau tot cadrul uşii. În mâna dreaptă avea o ceaşcă de cafea şi în stânga un exemplar din ziarul *Il Manifesta.*

- Fata asta o să ne facă probleme, şefule. Citiţi ce a scris despre asasinarea tatălui ei, spuse Chielli azvârlind ziarul pe birou.

- Îl ştiu pe dinafară, răspunse Arpaia bând cafeaua dintr-o singură înghiţitură.

Chielli luă ceaşca goală şi o examină cu mare atenţie.

- O să primim nişte vizite, şefule, şi încă de peste hotare.

- De unde ştii ? Despre ce naiba vorbeşti ?

- Mi-o spune clar zaţul de cafea. O ţigancă m-a învăţat să ghicesc. Să ştiţi că văd şi viitorul, vreţi să ştiţi ce vă aşteaptă?

- Ia mai du-te dracului cu vrăjile tale! îi spuse Arpaia, refuzând să privească fundul ceştii, unde zaţul premonitor înfăţişa probabil imaginea lui Dany Contreras, care, la mai puţin de cinci sute de kilometri de-acolo, privea fulgii de zăpadă pufoşi care se zbenguiau prin aer, învârtejiţi de vânt, din

pricina cărora în răstimpuri nu reuşea să vadă nimic altceva decât o ceață densă şi mişcătoare ce se interpunea între fereastra lui şi oraşul Zürich.

Dany Contreras se afla într-un birou confortabil, la al patrulea etaj al sediului central al firmei de asigurări Helvetica, şi se simțea în largul său acolo, mai cu seamă în timpul iernilor friguroase.

Contreras ura din tot sufletul frigul, îl considera un afront personal, pentru că era încredințat că cele mai mari nenorociri se petrec atunci când e frig. Fosta lui soție, ca să dăm doar un exemplu, îşi alesese tocmai o zi de iarnă ca să-şi găsească un amant. Dacă ar fi făcut-o vara, de pildă în timpul vacanțelor la Torremolinos, n-ar fi avut nici un fel de importanță, ar fi făcut parte din regulile jocului estival şi nimic mai mult, dar nu, trebuise s-o facă în ianuarie. Când el o întrebase de ce, sperând că avea să primească un răspuns coerent, oricât de dureros, fusese nevoit să se mulțumească cu un neaşteptat: „Pentru că era atât de frig!"

Contreras se uită cu dragoste la radiatoarele albe din încăpere. Cu siguranță că acolo jos frigul dădea naştere mai multor triunghiuri Amant - Soție Friguroasă - Încornorat. Contreras detesta frigul şi pentru că îi amintea de oraşul Punta Arenas, aflat foarte la sud pe harta lumii.

În urmă cu cincisprezece ani, un avion îl adusese la Zürich, fără bilet de întoarcere, încă un refugiat în națiunea băncilor şi a Crucii Roşii. Dar experiența lui anterioară din Chile ca polițist în brigada criminalistică şi câteva cursuri urmate la Interpol îl scutiseră să fie trecut în categoria străinilor dubioşi, până când, într-o bună zi, un funcționar de la Biroul Forțelor de Muncă, lovit brusc de o revelație, fusese convins că dosarul lui i-ar fi putut interesa pe cei de la firma de asigurări Helvetica. Şi iată-l acolo, protejat de radiatoare, departe de pişatul şi flegmele pe care le spălase vreme de doi ani în gara centrală din Zürich. Iubea acel birou, pentru că acolo se simțea la adăpost de orice umilință, şi cu cât ningea mai abitir, cu atât se simțea mai legat de el.

Soneria interfonului îl făcu să se îndepărteze de fereastră.

- Domnul Zoller doreşte să vă vadă chiar acum, îi spuse o voce.

George Zoller îi arătă un scaun în timp ce-şi punea în ordine hârtiile de pe birou.

- Cunoşti oraşul Milano? Nu contează. Ascultă-mă cu atenție, Contreras, am să-ți spun o poveste. În 1925 a văzut lumina zilei în această vale a plângerii un bebeluş care a fost botezat Vittorio Brunni. Şi-a făcut pentru prima oară nevoile într-o vilă a cărei valoare actuală a fost estimată la şase milioane de franci, şi mă refer la francii noştri, nu la tinichelele francezilor, în 1955 a moştenit cincizeci la sută din acțiunile Marochinăriilor Brunni, cu un capital declarat de zece milioane de franci. Restul s-a împărțit între frații săi, care, cu multă generozitate, i-au vândut de-a lungul anilor partea lor. Afacerile i-au mers întotdeauna strună, şi în 1975 s-a asociat, cu număr egal de acțiuni, cu Carlo Ciccarelli, alt magnat al industriei pielăriei, şi astfel capitalul s-a dublat. Trei ani mai târziu, binecuvântat fie Domnul, Marochinăriile Brunni au hotărât să plătească la Helvetica o asigurare care acoperă toate bunurile noastre de infrastructură şi transport. Relațiile dintre Marochinăriile Brunni şi firma care

ne asigură nouă pâinea au fost întotdeauna fără cusur sau, cu alte cuvinte, un adevărat model de corectitudine, dar (şi acest „dar" nu înseamnă că ar fi existat între noi fie şi cea mai mică neînțelegere) iată că, în urmă cu mai puțin de patru luni, Vittorio Brunni a hotărât să plătească şi o asigurare de viață în valoare de un milion de franci. Ieşit din comun e însă faptul că beneficiarii nu sunt membrii familiei, soția şi fiica, desemnate moştenitoare cu drepturi depline, ci o anumită persoană domiciliată într-un cotlon din El Pantanal, pe nume Mánai, aşa, pur şi simplu, Mánai, despre care nu ştim absolut nimic, nici măcar dacă e femeie sau bărbat. Contractul ne obligă, în cazul unei morți naturale sau accidentale, să găsim această persoană şi să-i facem cadou milionul de franci. Şi-am încălecat pe-o şa... Cum ți se pare?

- Bizar. De ce nu l-a inclus pe Mánai în testament ? Asta l-ar fi scutit de plata primelor de asigurare. După cum se ştie, milionarii nu-şi risipesc banii de plăcere, comentă Contreras.

- Din capriciu, presupun. Raportul contabil, certificatul unei sănătăți de fier şi acceptarea unei clauze care ne autorizează să cerem o autopsie ne-au făcut să fim de acord. N-am pus întrebări. Ne aflăm în Elveția şi economia noastră înfloreşte dacă suntem discreți; mai mult, unui client italian i se îngăduie întotdeauna să aibă un beneficiar pe sub tejghea; mediteraneenii nu pot fi criticați pentru că au câte o aventură, şi cu atât mai puțin i se poate reproşa asta cuiva care exportă anual mai multe milioane de franci.

- Dar e ceva în toată povestea asta care nu miroase a bine şi nu vă lasă să dormiți liniştit.

- Aşa e, Contreras. Vittorio Brunni a murit subit. Nu ştim de ce şi, după cum e şi firesc, am solicitat o autopsie. Aşteptăm rezultatele şi ne rugăm să fie în favoarea noastră. Contreras, dumneata, eu, toți detectivii particulari ne câştigăm pâinea de pe urma perversității, înțelegi ce vreau să spun?

- Mă tem că da.

- Mă bucur să te aud spunând asta. Dacă reuşim să păstrăm milionul ăsta, firma o să ne premieze cu zece la sută din el, bani care vor fi împărțiți după legile sfinte ale ierarhiei... Contreras, bem un coniac împreună ? Şi dumneata, si eu dorim aşadar să demonstrăm că Vittorio Brunni a fost asasinat.

- Păi nu aşa s-a întâmplat ? îndrăzni Contreras să întrebe.

- O să-ți facem cadou o pălărie colonială şi vei pleca în căutarea acului în carul cu fân, care întâmplător se numeşte Mánai şi se află undeva prin ungherele cele mai îndepărtate din El Pantanal.

Un orb înarmat cu un pistol

De îndată ce coborî din taxi, Dany Contreras simți că frigul umed din Milano îl pătrundea până la oase. Plăti şi, ridicându-şi gulerul paltonului, se îndreptă spre poarta vilei. Nu apucă să apese butonul soneriei, căci două namile de câini îi ieşiră în întâmpinare, scoțându-şi capetele enorme prin

grilajul gros de fier forjat. Contreras se dădu un pas înapoi, străbătut brusc de un val de căldură.

-*Angelico, Divino,* stați cuminți! le porunci o voce, iar câinii îi dădură ascultare.

Posesorul acestei autorități de invidiat era un individ cât un dulap. Într-o mână ținea un *walkie-talkie* şi în cealaltă o puşcă mare, cu două țevi.

- Nu e recomandabil să veniți neanunțat. Ce doriți? spuse el cu toată politețea de care era în stare.

- Don Carlo Ciccarelli mă aşteaptă. Dulapul îl întrebă cum se numeşte, vorbi prin *walkie-talkie* cu cineva dinăuntru şi imediat după aceea deschise poarta cu ajutorul unui dispozitiv de deschidere centralizată. Contreras făcu câțiva paşi, auzind în urma lui mârâitul amenințător al celor două namile de câini.

- Veniți în urma mea şi nu vă îndepărtați nici un pas de mine, îi spuse dulapul.

Înaintară pe o cărare străjuită de copaci desfrunziți, în timpul verii era probabil o alee frumoasă, presupuse Contreras, dar fu nevoit să-şi întrerupă considerațiile estetice întrucât ajunseră în dreptul unei esplanade acoperite cu gazon, în mijlocul ei, aşezat în scaunul cu rotile, se afla Carlo Ciccarelli. Avea picioarele acoperite cu o pătură în carouri, o pereche de ochelari cu lentile negre îi ascundeau ochii, iar în mână ținea un pistol Walter de nouă milimetri.

- Nu vă mişcați, porunci dulapul. Contreras se opri. Un bărbat întoarse scaunul cu rotile cu mişcări energice, în timp ce invalidul continua să țină pistolul strâns în mână.

Deodată apăru alt bărbat, care alergă vreo douăzeci de paşi şi lăsă un reportofon pe gazon. Se îndepărtă de cărare şi se apropie de invalid, al cărui scaun nu se mai învârtea. O voce abia auzită venea dinspre reportofon. Invalidul îşi mişcă uşor capul, ridică arma si apăsă pe trăgaci. Vocea amuți pe dată şi aparatul se făcu țăndări.

- Acum veniți după mine, îi porunci din nou dulapul.

Dany Contreras strânse mână osoasă şi rece a invalidului, în timp ce bărbatul aflat lângă scaunul cu rotile băga pistolul într-o teacă de piele.

- Contreras, chilian, patruzeci şi cinci de ani, fost polițist, vorbiți germana, franceza şi italiana. Am cerut un raport informativ despre dumneavoastră când am aflat că veniți încoace. Mă scuzați, dar trebuie să-mi iau măsuri de precauție, îl lămuri pe Contreras eliberându-i mâna.

- Vă pricepeți foarte bine să trageți cu arma, deşi sunteți orb, comentă Contreras.

- V-am mai spus că un orb trebuie să-şi ia măsuri de precauție. Veniți cu mine, am să vă arăt locul unde a murit bietul Vittorio.

Contreras îl urmă pe invalid până-n dreptul uşii, dar nu intrară în vilă. Acum invalidul conducea singur scaunul cu rotile, şi o făcea cu mare precizie. Mergând pe lângă perete, îl conduse în spatele casei. Acolo se afla pergola de aluminiu şi sticlă care lui Contreras i se păru locul ideal pentru un restaurant de lux.

- Vă place? A fost creată de un arhitect local şi e perfectă pentru expunerea produselor noastre. În fiecare an prezentăm aici noile modele ale firmei. E o adevărată nenorocire ce i s-a întâmplat lui Vittorio, spuse invalidul.

- Dumneavoastră ce credeți ? Care e cauza morții domnului Brunni?

- Epuizarea, stresul, cum i se spune astăzi, oboseala. Vittorio muncea prea mult. Autopsia îmi va confirma părerea, sau va spune ceva asemănător.

- De ce ați insistat să i se facă autopsie ? De obicei e solicitată de procuratură sau de organele autorizate, ca noi, care cerusem deja acest lucru.

- Ca să câştig timp. Ştiam de asigurare. Între Vittorio şi mine nu au existat niciodată secrete. Habar n-am de unde i-a venit ideea asta țicnită, dar pentru că nu vreau să arunc nici o umbră asupra prestigiului firmei noastre, am solicitat autopsia. Peste câteva ore vom afla de ce a murit partenerul meu şi astfel îl vom putea înmormânta creştineşte. Priviți într-acolo, vedeți acel turn?

Contreras se uită în direcția indicată de invalid. La vreo cincizeci de metri depărtare se înălța un turn înalt, ca o fantomă cenuşie în mijlocul peisajului invernal. Temelia îi fusese întărită cu bârne de lemn, dar chiar şi aşa se simțea oboseala latentă a pietrelor.

- Acolo se surpă peste două mii de ani de istorie. La început a fost casa unui negustor, după aceea templu roman, mai târziu biserică catolică, până au bombardat-o aliații. Turnul acela e mândria mea.

Invalidul îşi îndrepta lentilele negre spre ruine, iar Contreras se întrebă dacă era într-adevăr orb. Simți nevoia să-şi treacă mâna prin fața ochelarilor lui, însă prezența bodyguardului îl făcu să renunțe la idee.

- Nimeni nu poate atinge aceste ruine. Ştiu că sus încă mai există un clopot, dar va rămâne acolo până când timpul va hotărî contrariul. Ruinele astea sunt mândria şi plăcerea mea. Nimeni nu trebuie să se atingă de ele. Într-o zi m-am trezit cu nişte cretini de la programul de conservare a monumentelor istorice, care mi-au oferit mie, lui Carlo Ciccarelli, ajutor pentru a-l restaura. Le-am spus să se ducă dracului. Ruinele astea sunt mândria mea, nu le pot vedea, dar nici pe mine nu mă văd. Am uitat cum sunt eu şi cum sunt aceste ruine; totuşi, ştiu că ele şi cu mine ne surpăm împreună, şubreziți de timp.

- Oglinda degradării dumneavoastră. Nu vă faceți griji, cu toții ne degradăm, observă Contreras.

- Insolent şi crud. Îmi place de dumneavoastră, domnule Contreras. În curând vom afla că Vittorio a murit de moarte bună, aşa că vă puteți face bagajele pentru călătoria spre El Pantanal. Ştiți unde se află locul ăsta blestemat ?

- Nu, dar îl voi găsi, răspunse Contreras. Cine e Mánai? Dacă între dumneavoastră şi răposat nu existau secrete, presupun că îl cunoaşteți pe beneficiar.

- Presupuneți greşit. N-am nici cea mai vagă idee. Iar acum v-aş ruga să plecați, bătrânii ca mine trebuie să doarmă mult.

Contreras părăsi vila cu un sentiment confuz. Dacă totul era aşa cum îl încredințase Ciccarelli, firma de asigurări avea să economisească un milion de

franci, însă flerul lui de polițist experimentat îi spunea că lucrurile nu erau de fapt chiar atât de simple.

Când poarta cu grilaj de fier se închise în urma lui, Contreras se întoarse către dulapul care ținea în continuare puşca în brațe şi-l rugă să-i cheme un taxi. În loc de răspuns, bărbatul făcu un gest scârbit şi cele două namile de cifru începură să latre amenințător.

De la vilă până la prima intersecție erau cel puțin cinci sute de metri. Blestemând umezeala care se lipea de palton, Contreras porni la drum. Tocmai îşi aprinsese o țigară, când o maşină se opri chiar lângă el.

- Domnul Contreras? îl întrebă grăsanul de la volan, care se revărsa în scaun. În dreapta lui era un tip slab, cu barba nerasă de vreo trei zile.

- Da, eu sunt. Ce doriți ? răspunse el, alarmat.

- Poliția, preciza grăsanul arătându-i legitimația.

- Vă rugăm să urcați în maşină, vă ducem noi la hotel, îl invită politicos comisarul Arpaia.

Dany Contreras se aşeză pe bancheta din spate şi, refuzând țigara de foi pe care i-o oferea detectivul Chielli, repetă întrebarea.

- Vrem să discutăm cu dumneavoastră, nimic mai mult, şi iertați-ne dacă spaniola pe care o vorbim e foarte proastă, se scuză comisarul .

- Dacă doriți numai să stăm de vorbă, n-am nimic împotrivă, spuse Contreras.

- Ce s-a întâmplat cu *Jorge Toro ?* Mare înaintaş, chilianul ăla! exclamă detectivul Chielli.

- Chiar nu poți să uiți puțin de fotbal ? Iertați-l pe colegul meu, se scuză din nou comisarul Arpaia.

- *Mea culpa.* Sunt suporterul echipei Modena. Şase ani a jucat pentru noi! zise entuziastul Chielli.

- Fii atât de bun şi mai redu viteza, că doar nu te-oi crede Fittipaldi, sugeră comisarul.

- Chilienii au avut un pilot de Formula l mai bun decât Fittipaldi; se numea Fioravanti. Nu-i aşa, domnule Contreras ?

Comisarul Arpaia îşi duse mâinile la cap, aşteptând o reacție solidară, iar Contreras, profund mişcat, i-o oferi, întrebându-l despre ce anume doreau să stea de vorbă cu el.

- Despre autopsie. De ce firma dumneavoastră a solicitat o autopsie atât de repede?

- Chestie de rutină. Dar răposatul se află acum în mâinile medicului legist care lucrează pentru Carlo Ciccarelli.

În timp ce detectivul Chielli îi înjura în gura mare pe şoferi, Arpaia şi Contreras descopereau că interesele lor cu privire la caz erau antagonice: din fidelitate față de firma de asigurări, trimisul companiei Helvetica dorea un asasinat, şi, din evidentă comoditate, polițistul înclina să creadă că era vorba despre o moarte naturală. Cu toate acestea, flerul lor comun de copoi le spunea că acel puzzle avea prea multe piese împrăştiate care-ncotro.

O dată ajunşi în centrul oraşului, Contreras le ceru să-l lase în apropierea

Domului. Voia să se plimbe puţin şi să mediteze înainte de a-i face o vizită medicului legist.

- Vă rog să mă ţineţi la curent cu situaţia. Nu uitaţi că suntem în aceeaşi barcă, îi aminti Arpaia la despărţire.

- Chile, campionatul mondial de fotbal din 1962. Ţara dumneavoastră a ieşit pe locul trei. Echipa chiliană a înscris şaisprezece goluri, dintre care unsprezece i-au aparţinut lui Jorge Toro, îi spuse pe un ton didactic sportivul Chielli.

Contreras străbătu grăbit cele zece intersecţii care despart Domul de hotelul Manin. Aerul umed din Milano devenea tot mai rece si cerul cenuşiu părea să prevestească un deznodământ imprevizibil.

La recepţie ceru cheile şi, o dată cu cartela magnetică, îi înmânară un plic sigilat pe care se hotărî să-l deschidă în faţa unui pahar de Jack Daniel's.

Mesajul, scris pe o foaie care purta antetul hotelului, era scurt, dar literele trasate de o mână sigură, uşor înclinate spre dreapta, trădau un caracter voluntar.

„Mă aflu în camera dumneavoastră, aşa că nu vă speriaţi dacă veţi vedea o străină pe domeniile care vă aparţin.

Ornella Brunni"

Dany Contreras împături biletul, îl făcu să dispară în buzunarul hainei şi se îndreptă spre lift. Tocmai se pregătea să intre în cabină, când recepţionerul îl anunţă că îl căuta cineva la telefon.

- Am rezultatul autopsiei, îi spuse comisarul Arpaia.

- Şi e în defavoarea mea, comentă Contreras.

- Aşa e. Paralizarea bruscă a funcţiilor vitale. Mai e cunoscută şi sub numele de moarte subită şi se produce de obicei la nou-născuţi. A fost o plăcere să vă cunosc, domnule Contreras.

- Când are loc înmormântarea ?

- Peste câteva ore. Totul e pregătit la cavoul familiei.

- Nu vi se pare că toate astea se întâmplă prea repede, domnule comisar ?

- Şi ce dacă ? Aşa e viaţa modernă. Trăim şi murim cu viteza sunetului, zise Arpaia pe un ton care lăsa să se înţeleagă că nu credea ce spune.

Trecerea tigrului

Ornella Brunni avea peste un metru şaptezeci; bine făcută şi îmbrăcată în blugi mulaţi şi cu o bluză care amintea de perioada hippie, evoca un trup dintr-un tablou de Modigliani pictat de Andy Warhol. Stătea întinsă pe pat, cu televizorul deschis, iar imaginile care se derulau pe ecran, despre un program pentru salvarea pădurilor, sporeau strălucirea ochilor ei verzi. Sub picioare îşi pusese o geacă de piele maro, ca să nu murdărească cearşaful cu bocancii.

- Întotdeauna procedaţi astfel ? o salută Contreras.

- Iertați-mă, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, se scuză femeia, aşezându-se pe marginea patului.

- Ştiați că vă îmbrăcați foarte prost pentru o femeie care tocmai a moştenit o avere?

- N-am să mă ating nici măcar de o liră din banii ăia murdari. N-au decât să şi-i bage în cur, declară femeia în timp ce scotocea în buzunarul hainei după un pachet de țigări.

- Despre asta doreați să vorbim?

- Nu. Voiam să vă spun că tatăl meu a fost omorât, dar n-a fost vorba despre un asasinat; a fost, ca să spunem aşa, o execuție, un act justițiar care trebuia să se producă mai devreme sau mai târziu.

- Rezultatul autopsiei e foarte clar. Moarte subită. Uneori şi adevărul apare aşa, subit.

- Fac ceva pe autopsia lor. Ascultați-mă: în urmă cu un an, în Asuncion, un bărbat pe nume Michael Schiller a murit tot aşa, iar acum şase luni, la Barcelona, a fost omorât la fel Joan Estevez. Oamenii ăştia lucrau pentru tatăl meu, pentru Marochinăriile Brunni.

Contreras se duse la bar şi luă două sticle mici de whisky. Pe una dintre ele i-o dădu Ornellei.

- Continuați, spuse el desfăcând capacul.

- Schiller era traficant de piei în slujba tatălui meu, iar Estevez se ocupa de transportarea lor în Europa. Firma noastră e cel mai mare exportator de piei de crocodil sau caiman din lume şi, conform documentelor de import, pieile provin din Egipt sau din Cuba, dar asta e o minciună gogonată. În urmă cu câțiva ani, partenerul tatălui meu a descoperit că puteau obține pieile aproape pe gratis în Mato Grosso.

- Vreți să spuneți în El Pantanal, preciza Contreras.

- De unde ştiți ? îl întrebă Ornella dând pe gât băutura.

- Nu ştiu nimic, pur şi simplu pun lucrurile cap la cap. Tatăl dumneavoastră şi-a făcut o asigurare de viață de care beneficiază o persoană domiciliată în El Pantanal. Asta numai în cazul în care avea să moară de moarte naturală sau în urma unui accident. De asta mă şi aflu aici, ca să stabilesc dacă trebuie să plătim aceşti bani sau nu.

- Spuneți-mi numele acestei persoane.

- Mánai. Aşa, pur şi simplu Mánai. Ornella Brunni îşi puse mâinile în cap. În gestul ei era un amestec de satisfacție şi deznădejde.

- Ştiți cine este Mánai ? întrebă ea fără să-şi ia mâinile de pe cap.

- Nu. Şi m-ați ajuta nespus de mult dacă mi-ați spune.

- Mánai este ultimul mare vrăjitor al tribului *anare.*

- Un vrăjitor ? Şi cine sunt aceşti *anare* ?

- Un trib din El Pantanal. Unul dintre ultimele triburi care au reuşit să evite contactul cu albii. Sărmanii *anare*!

- De acord. Cred că trebuie să stăm de vorbă mult şi pe îndelete, dar presupun că nici dumneavoastră, nici eu nu dorim să ratăm înmormântarea tatălui dumneavoastră, spuse Contreras şi-i dădu haina de piele.

În ceața răcoroasă a serii milaneze, vreo douăsprezece persoane îşi luau adio de la Vittorio Brunni. Ceremonia fu scurtă. Contreras îl văzu pe invalid lângă văduvă şi, la o distanță prudentă, perechea formată din comisarul Arpaia şi detectivul Chielli. Ornella rămase departe de grup, cu mâinile în buzunarele hainei de piele.

Reprezentanții firmei de pompe funebre depozitară sicriul cu rămăşițele pământeşti ale lui Vittorio Brunni în mijlocul cavoului familiei şi închiseră uşa. Deodată, Contreras îl văzu pe unul dintre bodyguarzi aplecându-se spre invalid pentru a-i spune ceva la ureche şi observă că acesta îşi îndreptă lentilele negre spre Ornella.

Contreras scoase o țigară din pachet, şi o mână îi oferi foc. Era detectivul Chielli.

- E destul de frig la Milano, şi din pricina umezelii pare şi mai frig, comentă grăsanul.

- Ați venit să-mi vorbiți despre vreme ?

- Nu. Vrem să vă invităm la o *grappa* pe care o păstrăm în maşină pentru asemenea cazuri de urgență. *Grappa Nonino.* Ați băut vreodată?

Contreras îl urmă pe Chielli până la maşina parcată pe una dintre aleile care duceau la cavoul familiei Brunni. Acolo Arpaia îi oferi un pahar de plastic.

- Beți şi vă veți simți mai bine, în ciuda vremii ăsteia de tot rahatul, spuse comisarul.

Grappa era delicioasă şi Contreras o lăsă să alunece încet pe gât.

- V-am văzut venind într-o companie de invidiat.

- Fata m-a asigurat că tatăl ei a fost asasinat, deşi a preferat să folosească termenul „executat". Sănătate.

- Ornella Brunni e o fată răsfățată, o fată de bani gata care s-a amestecat în toate mişcările posibile şi imposibile; simpatizantă a Brigăzilor Roşii, a deținuților politici, a ecologiştilor, a celor care fac greva foamei, a celor care organizează marşuri în favoarea demnității homosexualilor, dar şi a sandiniştilor... Nu v-a spus că tatăl ei a fost un porc de capitalist şi că a fost executat de vreo avangardă proletară? întrebă Arpaia ironic.

- Nu, însă mi-a spus că în toată tărăşenia asta e amestecat un vrăjitor.

Arpaia se luă cu mâinile de cap, după aceea de barba nerasă de trei zile, dar pe care în realitate nu şi-o răsese de câteva luni, Chielli izbucni ştrengăreşte în râs, iar Contreras nu ştiu ce să adauge.

Ornella Brunni şi Dany Contreras luară cina în salonul hotelului Manin. Fata abia dacă se atinse de mâncare, dar când ajunseră la cafea, Contreras ştia mult mai multe lucruri despre Vittorio Brunni, Mánai şi *anare.*

În urmă cu câțiva ani, Michael Schiller, un aventurier lipsit de scrupule, apăruse la Milano, invitat de Carlo Ciccarelli, ca să-i propună lui Vittorio Brunni ceea ce el numea o reducere a costurilor materiei prime, în El Pantanal erau mii de *yacare,* mici caimani care populează râurile, terenurile cu mangrove şi mlaştinile.

Această specie era ocrotită prin lege şi de aceea număra foarte multe

exemplare, în plus, după cât se părea, Schiller avea relații foarte bune cu persoane care colaborau la afacere, închizând ochii. Cifrele nu mint şi, de fapt, ceea ce propunea Schiller reducea substanțial costurile. Aici intervenea Joan Estevez: el trebuia să aducă pieile în Europa prin Barcelona, să înlesnească falsificarea documentelor de proveniență, astfel încât pieile de *yacare* să poată pătrunde în Italia ca şi cum ar fi provenit de la pui de crocodili şi caimani din Egipt sau din Cuba. Singurul lucru pe care-l mai aveau de făcut era să organizeze partide de vânătoare în El Pantanal, iar Schiller se pricepea bine la asta. Ce a uitat să menționeze aventurierul a fost că vânătorii trebuiau să pătrundă pe teritoriul tribului *anare,* indieni care trăiau de pe urma acelor reptile şi care le venerau ca început şi sfârşit al vieții.

- Acum ceva mai bine de doi ani, tatăl meu a călătorit în El Pantanal, invitat de Schiller, ca să participe la o partidă de vânătoare, şi s-a întors total schimbat de acolo, îşi pierduse obişnuita locvacitate, treptat i-a cedat conducerea firmei lui Carlo Ciccarelli şi, în fața neputinței familiei, s-a transformat într-un fel de autist, îi era teamă. Dormea puțin şi zbuciumat, iar uneori se trezea strigând acel nume ciudat: Mánai.

Intrarea grăbită a detectivului Pietro Chielli în salon o întrerupse pe Ornella.

- Veniți, domnule Contreras, comisarul vă aşteaptă în maşină.

Ieşiră în stradă. Arpaia îl invită să se aşeze lângă el, pe bancheta din spate. Chielli puse pe capotă sirena albastră şi porniră în mare viteză.

- Unde mergem ? îndrăzni să întrebe Contreras, blestemându-se că nu-şi luase paltonul.

- La vila lui Ciccarelli. Se pare că cineva a încercat să-l omoare, răspunse comisarul.

De data asta, dulapul înarmat cu puşcă fu neobişnuit de politicos; le deschise imediat poarta şi alergă în urma maşinii. Intrând pe proprietatea lui Ciccarelli, văzură mai mulți bodyguarzi şi angajați care străbăteau grădina enormă cu lanterne în mână.

Ciccarelli îi aştepta aşezat pe un scaun cu spătar înalt. Părea un monarh invalid care nu-şi putea contempla regatul.

- Domnule comisar Arpaia, apa dumneavoastră de colonie e inconfundabilă; domnule detectiv Chielli, țigările dumneavoastră de foi duhnesc; domnule Contreras, da, vă recunosc mirosul; aşteptați, mai e ceva, da, cineva s-a întâlnit cu târfulița aia, cu fiica lui Vittorio, îi întâmpină invalidul, cu nările fremătându-i sub ochelarii cu lentile negre.

- O impresionantă demonstrație olfactivă, *dottore.* Ce s-a întâmplat? întrebă comisarul.

- Asta, spuse invalidul aruncând la picioarele nou-veniților o carte groasă, deschisă.

Era o ediție în braille a *Divinei Comedii.* Pe una din pagini, chiar între reliefurile care permiteau lectura pe pipăite a cuvintelor *„buon tetragono ai colpi di fortuna",* se înfipsese o săgeată minusculă, al cărei vârf dăduse hârtiei o tentă maronie.

- Eram chiar aici şi citeam, da, citeam cu degetele, când deodată mi-am dat seama că prin fereastra deschisă nu pătrundea decât liniştea. M-am întors şi în acea clipă am auzit că ceva loveşte cartea. Ce naiba e asta?

- O săgeată, o săgeată din El Pantanal, spuse Contreras.

- Imbecilule! Domnule comisar, v-am întrebat pe dumneavoastră.

- E o săgeată, *dottore,* răspunse Arpaia. Va trebui să iau cartea ca s-o trimit la analiza de laborator.

Contreras ieşi în grădină. Câteva reflectoare scăldau cu lumina lor turnul în ruină. Bodyguarzii şi angajaţii, care străpungeau bezna cu lanternele fără să ştie precis ce anume caută, păreau nervoşi. Nu încăpea nici o îndoială că cineva pătrunsese acolo, şi cu toate astea nimeni nu văzuse nimic. Câinii nu lătraseră, dar în aer plutea izul unei ameninţări, pecetea mortală care însoţeşte trecerea tigrului.

Când comisarul Arpaia şi detectivul Chielli ieşiră din casă, se auzi sirena unei maşini de poliţie care se apropia. Veneau carabinierii care trebuiau să-l apere pe Carlo Ciccarelli.

- De unde naiba aţi scos chestia aia cu săgeata din El Pantanal? întrebă Arpaia ţinând în mână cartea învelită într-o folie de plastic.

- Nu ştiu mare lucru, dar încerc să pun lucrurile cap la cap. Domnule comisar, cred că aveţi de-a face cu trei omucideri şi o încercare de omucidere.

- Sfântă Treime! exclamă detectivul Chielli.

- Da, numai că în cazul de faţă nu e vorba despre Tito Foulloux, Jorge Toro şi Leonel Sânchez, treimea fotbalului chilian... Domnule comisar, sunt sigur că, dacă aţi cere autopsia cadavrului unui oarecare Michael Schiller, mort în Asuncion, şi a unui individ pe nume Joan Estevez, mort la Barcelona, aţi descoperi că au fost asasinaţi în acelaşi fel ca don Vittorio Brunni, pentru ale cărui rămăşiţe pământeşti voi cere o a doua autopsie.

Comisarul îl asculta privind cartea deschisă. Deodată, dădu la o parte folia de plastic şi cercetă cu luare-aminte cartea. Săgeata dispăruse. Acum, deasupra petei maronii se vedea alta, transparentă, ca nişte bale.

- Nu cred în vrăjitori, dar de existat, există - comentă Contreras.

Dulăii, neliniştiţi, începură să urle prelung. Probabil că intrusul încă se mai afla acolo.

Mână-n mână

O rază firavă de soare care străpungea ceaţa arăta că se iveau zorii la Milano. Contreras deschise fereastra, iar trupul Ornellei Brunni se înfioră în aşternut. Fusese o noapte lungă. Fata sunase la uşă pe la două dimineaţa, chiar când Contreras termina de vorbit la telefon cu detectivul Chielli.

- Îmi place de dumneavoastră, chiar îmi place, spunea Chielli.

- Mă dau în vânt după declaraţiile de dragoste, răspunse Contreras.

- Iar umorul ăsta mă înnebuneşte. Lăsând gluma la o parte, se pare că aţi avut dreptate. Cei de la laborator au găsit curara în carte, iar săgeata a

dispărut pentru că era făcută din pânze de păianjen şi răşină. Umezeala foliei de plastic a făcut-o să se topească, înțelegeți ?

- Curara. O otravă care produce paralizie musculară. Nu mai funcționează nici un muşchi, şi de aici vine moartea subită. Comisarul ştie că-mi împărtăşiți un secret din dosar?

- Da. Arpaia a vrut să vă spun asta, dar e la fel de timid ca şi barba lui. În schimb eu… vă rog să mă înțelegeți, un individ atât de masiv ca mine nu poate trece cu sfială prin viață.

- Dacă nu vă supărați, pot să vă întreb de ce-mi spuneți mie toate astea ?

- Pentru că eu şi comisarul credem că se ascunde ceva putred în spatele morții lui Brunni şi a celorlalți doi. Ce naiba, ne place meseria noastră şi vrem să ducem la bun sfârşit ce-am început.

- Bine. O să ne ajutăm reciproc, îl asigură Contreras înainte de a pune telefonul în furcă.

Deschise uşa crezând că i se aducea un mesaj, dar dădu peste privirea verde a Ornellei Brunni.

- Am făcut o plimbare, m-am dus acasă, mi s-a făcut frică şi am venit aici, spuse ea, aruncându-şi haina pe un scaun.

- Bine, puteți dormi pe canapea, mormăi Contreras.

- Sunt obişnuită să dorm în paturi mai mari, insinua femeia.

- Cu atât mai rău pentru mine, spuse Contreras luându-şi o pernă.

Se întinseră, ea pe pat si el pe canapea. Rămaseră aşa multă vreme, fără să folosească alt limbaj decât pe acela produs de inhalarea fumului de țigară.

- Acum ştiți cum a fost ucis tatăl meu, nu-i aşa? rupse Ornella tăcerea.

- Nu, dar presupun că a doua autopsie va descoperi în trupul lui resturi de curara, pânză de păianjen şi răşină.

- Mánai. El a fost. Marele vrăjitor Mánai.

- Haide. Sunteți o femeie inteligentă, doar nu credeți acum că un vrăjitor e în stare să sufle într-o sarbacană de la capătul lumii şi să-l nimerească pe tatăl dumneavoastră în ceafă.

- Tatălui meu îi era teamă de Mánai, îi tot repeta numele când avea coşmaruri. Habar n-am cum a făcut vrăjitorul să-l omoare, dar a reuşit. Marele Vittorio Brunni a încercat să-şi cumpere viața prin acea asigurare pe numele lui Mánai, însă vrăjitorul nu s-a lăsat mituit.

- Ornella, eu lucrez cu fapte care se pot dovedi. Misiunea mea constă în a demonstra că a fost asasinat; ce se întâmplă cu făptaşul nu mă interesează câtuşi de puțin.

- Am să vă vorbesc despre un fapt care poate fi dovedit: Guido Vincenzo era un tânăr antropolog care studia culturile din El Pantanal. Într-o zi a publicat un articol în care denunța exterminarea indienilor *anare* şi printre vinovați a pomenit autoritățile braziliene şi paraguayene, dar şi o întreprindere italiană numită Marochinăriile Brunni. O lună mai târziu, Guido a fost găsit pe fundul mării. Cică a condus beat şi s-a prăbuşit în apă, cu tot cu maşină, de pe o stâncă. Ce e mai ciudat în toată povestea asta e că Guido nu bea alcool, nu putea să bea, pentru că era diabetic.

- Aveți o copie a acelui articol?
Ornella se ridică, îşi luă haina şi îi înmână câteva pagini fotocopiate. Contreras începu să citească.
Articolul spunea că indienii *anare* sunt foarte scunzi, motiv pentru care uneori sunt confundați cu pigmeii care locuiesc mai la nord, în regiunile preamazoniene. Sunt nomazi care se mută de colo-colo pe un teritoriu de vreo două milioane de hectare şi care trăiesc aproape exclusiv din ouăle şi carnea de *yacare.* Vorbesc o limbă cu multe cuvinte împrumutate din guarani, iar mitologia lor e impregnată de prezența reptilelor *yacare.*
Până cu vreo trei ani înainte de publicarea acelui articol, evitaseră contactul cu omul alb, însă nişte vânători de *yacare,* sub comanda unui neamț pe nume Schiller, le invadaseră teritoriul, anihilându-i pe indienii care încercau să ducă puii de *yacare* spre interiorul regiunii Mato Grosso Do Sul, pentru a-i salva. Articolul menționa la sfârşit faptul că pomenitul neamț se declara agent de achiziții al Marochinăriilor Brunni, ceea ce demonstra complicitatea acestei firme la exterminarea indienilor.
Contreras termină de citit articolul, vru să spună ceva, dar descoperi că Ornella dormea profund. O înveli cu delicatețe şi se întinse pe canapea până în ziua următoare.
Telefonul o făcu pe Ornella Brunni să tresară.
- Domnul Contreras? Sunt Carlo Ciccarelli. Ieri seară m-am purtat urât cu dumneavoastră. Veniți să luăm micul dejun împreună, pentru că vreau să vorbim ca de la bărbat la bărbat, în zece minute va veni cineva să vă ia, spuse invalidul şi închise.
- Cât e ceasul ? întrebă Ornella căscând.
- E timpul să plec. Dormiți în continuare. Promit să mă-ntorc înainte de amiază.
Carlo Ciccarelli îl primi în sufrageria enormă a vilei. Îi întinse aceeaşi mână osoasă, umflându-şi nările sub ochelarii cu lentile negre.
- Ia te uită, simt că ați petrecut noaptea în compania Ornellei. Cum se comportă târfulița la pat ? Face amor cu *Capitalul* sub pernă?
- E fabuloasă, îi place să se reguleze în picioare. Dumneavoastră nu veți avea niciodată ocazia să faceți asta.
- Nu vă-ntreceți cu gluma, domnule Contreras. E de-ajuns să dau un ordin şi veți fi scos de-aici în şuturi.
- Nu mă îndoiesc, pentru că dumneavoastră n-ați putea face asta niciodată.
Carlo Ciccarelli izbucni într-un hohot de râs zgomotos. Pocni din degete şi un chelner se apropie de ei cu o cutie de țigări de foi.
- Serviți-vă. Sunt de la Vuelta Abajo.
- Nu, mulțumesc. Mie îmi plac numai țigările de foi Condal.
- Îmi place de dumneavoastră, domnule Contreras. Sunteți insolent şi crud. Idioții consideră că insolența şi cruzimea sunt defecte, când de fapt sunt mari calități. Ce ştiți despre legătura dintre Marochinăriile Brunni şi indienii din El Pantanal?

- Totul.

- Mi-am închipuit. Ornella vrea să ne înfunde cu tot dinadinsul. Şi ce vreţi să faceţi cu informaţiile pe care le aveţi?

- Nimic. Am cunoştinţă de importurile frauduloase, de violarea legilor internaţionale, de încercarea de mituire, dar toate astea nu reprezintă decât pâinea cea de toate zilele, iar şantajul nu e nici pe departe specialitatea mea. V-am dezamăgit?

- Dimpotrivă, îmi demonstraţi că nu sunteţi idiot, îi respect pe oamenii care-şi cunosc limitele. Cine a încercat să mă ucidă aseară?

- De unde să ştiu eu?

- Ornella ştie, şi cu siguranţă v-a spus şi dumneavoastră. E aceeaşi persoană care i-a omorât pe Vittorio, pe Schiller şi pe nenorocitul de Estevez. Blestemat să-i fie numele. Ştiu asta, şi oricum nu mai are nici o importanţă, dacă rezultatul noii autopsii ne va împiedica să ascundem adevărul. Dar mai e ceva care nu trebuie trecut cu vederea, domnule Contreras: firma dumneavoastră de asigurări e şi ea implicată în toată afacerea asta, de vreme ce a acceptat să acopere o poliţă de asigurare pentru contrabanda cu piei, aşa că un scandal îi va mânji din cap până-n picioare şi pe elveţieni.

- Ce-mi sugeraţi să fac ?

- Convingeţi-o pe Ornella Brunni. Ea e singura care l-ar putea opri pe individul ăsta. Promiteţi-i tot ce vă cere, bani, sau că-l vom scoate din ţară viu si nevătămat, orice vă cere.

Contreras îşi dădu seama că Ciccarelli îşi pierduse cu totul stăpânirea de sine. Era mort de frică, pentru că mai mult ca sigur vizitatorul acela ciudat se afla încă în vreun cotlon ascuns al vilei. Cel puţin aşa indicau urletul prelung al dulăilor din grădină şi agitaţia frenetică a bodyguarzilor, care nu încetau să alerge de colo-colo printre copaci.

- Mánai e afară şi faceţi pe dumneavoastră de frică, nu-i aşa?

- Nu fiţi prost. Mánai nu există. A fost o invenţie de-a mea ca să scap de Vittorio. Când a auzit că indienii sunt omorâţi pe capete, a fost indignat şi s-a dus la El Pantanal ca să oprească afacerea. Era un laş, aşa că, pentru a-l speria, Schiller şi cu mine l-am păcălit. N-a fost prea greu. Era însoţit de nevastă, şi ei i-am pus în mâncare un praf, nu mortal, dar care să-i producă dureri insuportabile, în Asuncion au văzut-o zeci de medici, toţi mituiţi, care s-au declarat incapabili să lupte împotriva farmecelor lui Mánai, marele vrăjitor al indienilor *anare.* Când n-a mai putut suporta ţipetele de durere ale nevestei, Vittorio a cerut să fie dus la vrăjitor. Restul vi-l puteţi închipui cu uşurinţă. Vrăjitorul (ce-i drept, un actor foarte bun) i-a cerut să renunţe la afacere, Vittorio l-a ascultat, femeia s-a vindecat, dar frica îi pătrunsese în sânge si asta l-a determinat să facă acea asigurare ridicolă de viaţă. Fir-ar să fie! Aveam situaţia sub control, până când au început să moară toţi pe capete. Carlo Ciccarelli coborâse tonul. După aceea, pentru a se linişti, începu o polilogie în care descria, cu date statistice precise, activitatea Marochinăriilor Brunni în El Pantanal. Pe teritoriul paraguayan începuseră să se împuţineze exemplarele de *yacare,* pentru că indienii duceau sute de pui în Mato Grosso Do Sul, în

Brazilia, astfel încât căzuseră de acord să-i bage în sperieţi. Îi omorâseră pe câţiva dintre ei, dar nu se aşteptaseră la o reacţie atât de furioasă din partea vânătorilor care băgaseră de seamă că le scădeau veniturile, nici la revolta militarilor brazilieni şi paraguayeni, care nu-şi mai primeau comisioanele: toată mânia şi revolta s-au revărsat asupra indienilor *anare.*

- Suntem o firmă mare, domnule Contreras. Pe masă e o mapă din piele de *yacare* tânăr. Ca să faci o asemenea mapă, care pe piaţă costă peste o mie de dolari, ai nevoie de cincispre-zece-douăzeci de animale. Am omorât câteva animale ocrotite prin lege, e adevărat, dar ştii oare câţi bani din impozitele noastre au fost acordaţi spre ajutorarea păduchioşilor ăstora de indieni? Milioane, domnule Contreras, milioane! Deoarece capitalul nu slujeşte numai la achiziţionarea materiei prime; este investit deopotrivă în certificate pentru naivi, în diplome de bune intenţii. Nu voiam să-i lichidăm pe indienii *anare,* însă Italia, Europa întreagă e plină de degeneraţi care vor să ne ruineze. Au ajuns până în Parlament! Unii le mânjesc cu vopsea pe femeile care poartă haine de piele. Un intelectual de doi bani a scris un articol prin care ne denunţa că-i exterminăm pe indieni, dar nici un nemernic nu menţionează că producem bunăstare, că creăm mii de locuri de muncă.

- Patriotismul dumneavoastră mă lasă rece. Mai degrabă spuneţi-i asta comisarului Arpaia, i-o tăie scurt Contreras.

- Comisarului ? Dar ce vrea să facă ?

- Sunaţi-l şi veţi afla. Sau preferaţi să vi se înfigă o săgeată în ceafă?

Comisarul Arpaia şi detectivul Chielli nu întârziară să se prezinte. Poliţia italiană şi detectivul particular lucrau împreună, mână-n mână.

- La dispoziţia dumneavoastră, domnule Contreras, îl salută comisarul şi, după ce vorbi cu el, ordonă: Chielli, pregăteşte-te să evacuezi vila. Numai *dottore* Ciccarelli poate să rămână.

- Am nevoie şi de un elicopter al poliţiei, adăugă Contreras.

- S-a făcut! exclamă detectivul Chielli muşcând o ţigară de foi.

În lentilele negre ale invalidului se reflectau cerul cenuşiu din Milano şi stupoarea care îi învinsese aroganţa senilă.

Vânătorul solitar

- Presupun că detectivul va rămâne la sol, nu? murmură pilotul elicopte-rului.

Chielli îl privi cu dispreţ şi, scoţându-şi din gură trabucul, se întoarse cu spatele, oferind privirii partea din dos a anatomiei sale. Se îndreptă apoi spre turnul în ruină. Contreras îi arăta cu degetul ceva pe jos lui Arpaia.

- E mai mult decât o simplă presimţire, domnule comisar. Prima dată când am venit aici, am văzut păsări moarte în iarbă şi mi-am închipuit că era opera câinilor sau a puştii portarului. După aceea, uitându-mă la turn, am fost surprins că n-am zărit nici o şopârlă. Pe zidurile casei sunt câteva, dar aici nu. O ruină fără şopârle?

- E cu neputință să te cațeri în turn fără scară, comentă Arpaia.

- Probabil că pentru noi e imposibil. Dar un individ care-a învățat să se urce în copaci înainte să învețe să meargă poate fi agil ca o pisică, chiar dacă-i bătrân. E acolo sus, vă asigur.

Chielli îi anunță că elicopterul era pregătit şi se plânse că pe el îl îndepărtaseră, ca de obicei, la partea cea mai distractivă a misiunii.

Elicea se învârti, elicopterul începu să se înalțe, iar copacii părură că se lipesc de pământ. Contreras, prins de cablul care-l susținea de subsuori, simți că picioarele i se desprind de esplanada cu gazon.

Aşa cum îi indicaseră pilotului, elicopterul îl ridică pe Contreras la câțiva metri deasupra turnului. La semnalul său, îl apropiară de turn, până când picioarele lui atinseră din nou o suprafață solidă. Contreras desprinse cablul şi făcu semn elicopterului să se îndepărteze.

Vânătorul era într-adevăr acolo. Deşi stătea ghemuit, cu capul şi spatele acoperite cu piele de *yacare,* se ghicea cu uşurință că nu era mai înalt decât un copil de zece ani. Lângă el se aflau o sarbacană scurtă, două străchini de lut, pânze de păianjen încâlcite, un bulgăre de răşină şi resturi de păsări şi şopârle. Împrejurul lui, un cerc de pietre pestrițe şi insecte care-şi schimbă culoarea transformau acel loc de odihnă într-un turn de veghe micuț. Acolo stătea, cu picioarele încrucişate sub el şi cu privirea absentă, vânătorul solitar. Părea străin de acei copaci inutili pentru el şi de acei oameni în stare să înfrunte noaptea fără ocrotirea vreunui talisman.

Contreras se apropie cu băgare de seamă şi dădu roată acelui trup înainte de a se opri în fața lui. Atunci se lăsă pe vine. Sub fălcile de *yacare,* care acopereau capul vânătorului, zări un chip fără vârstă, cu pomeții împodobiți cu trei rânduri de desene roşii. Avea ochii deschişi, dar o pâclă fără strălucire îi acoperise pupilele.

Detectivul întinse o mână şi-i atinse umărul. Fu de-ajuns pentru ca omulețul să se prăbuşească. Contreras îi puse o mână pe frunte. Vânătorul dogorea de febră.

Când elicopterul era pe punctul de a lăsa pe pământ targa care-l transporta pe vânător pentru a-l încredința medicilor, un strigăt al detectivului Chielli îi făcu pe toți să întoarcă privirea. La numai câțiva metri depărtare, aşezat în scaunul său cu rotile, Carlo Ciccarelli strângea în mână un pistol Walter de nouă milimetri, încercând să dibuiască o țintă pe care nu o vedea, dar care se reflecta în lentilele sale negre de orb. Lovitura lui Chielli îi făcu oasele să trosnească şi pistolul căzu în iarbă.

- Bestie! Voiam să fac dreptate, voiam să-mi răzbun partenerul!

Doi carabinieri îl luară pe colericul invalid.

- E un caz clinic complicat. Pe lângă pneumonie, suferă de o gravă malnutriție combinată cu deshidratare. Nu-i putem administra decât ser, pentru că nu ştim dacă organismul lui ar rezista la vreun antibiotic. Nu încape nici o îndoială că avem de-a face cu un bărbat adult, dar am dori să ştim ce vârstă are, îi informă doctorul Cacucci, de la secția de terapie intensivă.

Întins în pat, cu fața pe jumătate acoperită de masca de oxigen şi acul pentru ser fixat în braț, vânătorul solitar părea şi mai mărunțel. Arpaia şi Chielli îl priveau în tăcere.

- Mă duc să dau un telefon. Sunt pe coridor, spuse Contreras.

Formă numărul de la hotelul Manin şi ceru să i se facă legătura cu camera lui. Ornella era încă acolo.

- Am crezut că v-ați săturat de mine! exclamă ea recunoscând glasul lui Contreras.

- Încă nu, şi de dumneavoastră depinde ca asta să nu se întâmple niciodată. Ascultați-mă cu atenție; în afară de antropologul asasinat, mai ştiți pe cineva care să-i cunoască pe *anare*?

- Da, ştiu pe cineva care îi cunoaşte.

- Bine. Aduceți-l la spital, la secția de terapie intensivă.

- De ce? S-a întâmplat ceva?

- Nu mă obosiți, spuse Contreras şi închise telefonul.

În timp ce aşteptau, Arpaia şi Contreras îşi înăbuşeau pofta de a fuma privindu-l pe detectivul Chielli care se plimba frenetic de colo-colo. Îşi vântura trupul dintr-o parte în alta a coridorului cu paşi mari, cu țigara de foi stinsă în colțul gurii. Din când în când îşi număra degetele, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că avea într-adevăr zece, sau se trăgea de urechi ca să verifice dacă încă mai erau lipite de cap.

- Întotdeauna e aşa? vru să ştie Contreras.

- Uneori e mai rău, dar e un tip cumsecade, răspunse Arpaia.

- Ce-i cu el ? E nervos ? insistă Contreras.

- Cred că se gândeşte. Fiecare dintre noi face asta cum se pricepe mai bine, dădu verdictul Arpaia.

Detectivul Chielli tocea în continuare linoleumul de pe coridor. La număratul degetelor şi trasul de urechi adăugase acum nasturii de la haină. Deodată se opri, se lovi cu palma peste frunte şi se îndreptă grăbit spre Arpaia şi Contreras.

- Şefule, nu omulețul ăsta a încercat să-l ucidă pe Carlo Ciccarelli. Poate că el i-a înfipt săgeata otrăvită în ceafă lui Vittorio Brunni, dar aseară nu avea putere să sufle într-o sarbacană. Mai mult, dacă se ascundea în turn, de ce a aruncat pe jos păsările moarte? Cred că a slujit în mod voluntar drept momeală. Probabil că îşi dorea să fie găsit, cu multă osteneală, dar să fie găsit.

- La naiba, aveți dreptate. Omul ăsta nu e decât o pistă falsă, pentru a-l proteja pe celălalt, concluzionă Contreras.

- Grăsanule, întotdeauna am fost de părere că eşti mai mult decât un fund, îl lăudă Arpaia.

- Iar celălalt nu poate fi departe, adăugă Contreras.

- Magaziile Marochinăriilor Brunni se află în apropierea vilei lui Ciccarelli, spuse satisfăcut detectivul Chielli.

Cei doi polițişti ieşiră din spital şi se îndreptară spre şosea, iar Contreras înjură, înciudat de întârzierea Ornellei. Un sfert de oră mai târziu o văzu apărând singură, indiferentă la dezamăgirea care se citea pe chipul lui

Contreras.

- V-am rugat să faceți ceva foarte important.

- Şi v-am ascultat rugămintea. De ce m-ați chemat aici?

- Unde l-ați lăsat pe specialistul în *anare* ?

- Eu sunt. Mi-am stricat ochii citind despre ei, spuse Ornella şi arătă spre uşa în dreptul căreia stătea Contreras.

Vânătorul stătea în continuare nemişcat, cufundat în fântâna adâncă a febrei. Din când în când deschidea gura, iar masca de oxigen se aburea.

- Dumnezeule! L-au rănit ? exclamă ea la vederea omulețului.

- Nu. Are pneumonie şi e subnutrit şi deshidratat. E un *anare*?

Ornella încuviință. Îi spuse că desenele de pe fața indianului erau specifice unui vânător *anare* şi vru să ştie unde se aflau lucrurile pe care le adusese cu sine.

- Sunt la comisariat. Comisarul Arpaia a dat ordin să fie duse acolo.

- Să mergem. E foarte important să-i văd lucrurile, ca să ştim mai multe despre el. Unde l-au găsit?

- La vila lui Ciccarelli, în turnul cel vechi.

Ornella Brunni îşi duse mâna la gură înainte de a întreba:

- Îşi acoperise trupul cu o piele de *yacare* ?

- Da, ce înseamnă asta ?

- E momeala vânătorului. Indienii *anare* imită multe obiceiuri ale caimanilor *yacare.* De pildă, când aceştia simt că se apropie o felină, unul dintre ei se lungeşte pe plajă şi slujeşte drept momeală. Felina atacă, sigură că îl va lua prin surprindere pe *yacare,* şi îi înfige colții în ceafă. Excitată de mirosul de sânge, felina îl sfâşie pe loc şi îl devorează, netemătoare. Acesta e momentul pe care-l aşteaptă ceilalți *yacare,* care între timp au înconjurat-o, nelăsându-i nici o şansă de scăpare.

- Unde ați învățat toate astea ?

- Guido Vincenzo nu era doar antropolog, ci şi iubitul meu.

- Îmi pare rău, Ornella. Tot mai vreți să mergeți la comisariat?

- Nu. Şi cred că ar fi mai nimerit să mă duc la vila lui Carlo Ciccarelli, spuse ea, privindu-l pe Contreras din îndepărtata singurătate a ochilor ei verzi.

Trebuiră să insiste multă vreme ca să-l convingă pe dulapul înarmat că viața stăpânului său era în primejdie şi că era mai bine să-i facă pe dulăi să tacă şi să le deschidă uşa. Contreras o luă pe Ornella de mână şi alergară împreună pe aleea străjuită de copaci desfrunziți, în vreme ce bodyguarzii, surprinşi, strigau în urma lor tot felul de lucruri pe care ei nu le luară în seamă, până ajunseră în dreptul esplanadei acoperite cu gazon.

Contreras cunoştea ritualul: bodyguardul mai vânjos învârtea scaunul cu rotile ocupat de Carlo Ciccarelli, care ținea în mână pistolul Walter de nouă milimetri; alt individ alerga spre ei, lăsa un reportofon pe gazon şi se aşeza în spatele scaunului cu rotile; o voce bărbătească se auzea din reportofon... De data asta însă, Ciccarelli nu-şi îndreptă urechea spre semnalul sonor, nici nu căută ținta cu ochii lui nevăzători, nici nu trase vreun foc de armă.

Nici măcar nu ridică pistolul. Capul îi căzu pur şi simplu într-o parte, ca

unei păpuşi de câlţi, spre stupefacţia bodyguarzilor, care nu reacţionară decât în clipa când stăpânului lor îi căzură ochelarii de orb.

Comisarul Arpaia şi detectivul Pietro Chielli ajunseră la faţa locului când pentru Contreras era aproape imposibil să-i ţină la distanţă pe bodyguarzi, pentru a-i împiedica să mişte cadavrul.

- Are un semn în spatele urechii stângi. Săgeata, după cum ştim, se topeşte foarte repede, le atrase atenţia Contreras.

Arpaia şi Chielli îl priviră pe răposat. Fără ochelarii negri era de nerecunoscut, chipul lui nu avea nici o expresie.

Chielli îngenunche şi observă copacii din apropiere, luând ca reper urechea stângă a mortului, dar Contreras îl descurajă:

- Nu vă bateţi capul încercând să stabiliţi posibila traiectorie a săgeţii. L-a lovit în timp ce unul din oamenii lui întorcea scaunul cu rotile.

Ornella şi cei trei bărbaţi se priviră. Adevăratul vânător solitar se ascundea acolo, foarte aproape, invizibil camuflat de obiceiurile sale îndepărtate.

Trist, solitar şi cel de pe urmă

Ashkeanumere, „cel care vine din apă", deschise ochii şi se văzu înconjurat de negura morţii, în jurul lui totul era alb, culoarea cea mai sterilă şi mai tristă, şi, cu toate că rogojina pe care se afla era moale şi tot albă, simţi că moartea îi pătrundea în oasele de-acum îndepărtate de căldura simplă a pământului. Lângă el se aflau doi bărbaţi din tribul *jeashmare,* „cei ce urăsc apa", de care se ferise toată viaţa lui. Unul dintre ei era gras şi muşca un fel de beţişor; celălalt era slab, îşi acoperise ochii cu o mască de răşină transparentă şi pe faţa lui creştea un muşchi cenuşiu, îl priveau cu scârba cu care te uiţi de obicei la o reptilă rănită. Teribili vrăjitori aceşti *jeashmare,* îşi spuse „cel care vine din apă" ducându-şi o mână la faţă. O trompă lungă creştea în locul unde înainte avusese gura. Poate că îl transformaseră într-un urs furnicar.

- Stai liniştit, omuleţule. Nu te mişca, spuse detectivul Chielli.

- Nu înţelege ce spui. Mă îndoiesc că ştie italiana, zise comisarul Arpaia, vădit indispus.

Acel omuleţ fragil, care transpira pe perna albă şi îi privea cu ochi îngroziţi, era în acelaşi timp un potenţial asasin şi un martor foarte important. Căutându-l pe celălalt vânător - aşa se hotărâseră să-l numească -, poliţia milaneză decoperise o adevărată comoară, în magaziile Marochinăriilor Brunni se găsiseră mii de piei de animale, caimani şi alte reptile teoretic ocrotite printr-o legislaţie internaţională pe cât de bombastică, pe atât de ineficientă. Cât despre celălalt vânător, abia dacă găsiseră vreo urmă: oase de rozătoare şi de păsări mici şi câteva excremente despre care cei de la laborator declaraseră că puteau aparţine unui copil, deoarece nu conţineau urme de alcool sau tutun.

- Mi-ar plăcea să aflu ce naiba gândeşte omuleţul ăsta, murmură detec-

tivul Chielli.

- Pe lângă faptul că are febră, îi mai e şi frică, iar frica nu prea îți îngăduie să gândeşti, comentă comisarul Arpaia.

Dany Contreras deschise uşa şi le făcu celor doi semn să plece. Se vedea că e supărat. Cu câteva ceasuri în urmă telefonase la Zürich, şi satisfacția lui Zoller i se păruse jignitoare, însă nu ştia de ce.

- Pentru Helvetica asta e mană cerească. Vittorio Brunni nu a murit de moarte naturală şi, ca şi cum asta n-ar fi de-ajuns, beneficiarul asigurării nu există. Misiune îndeplinită, Contreras. Când te întorci? îl întrebase Zoller.

- Mai rămân câteva zile. Nu ştiu câte. Vreau să văd cum se termină povestea asta.

- Nu te băga unde nu-ți fierbe oala. Poliția italiană se ocupă de caz. Dumneata nu mai ai ce căuta la Milano.

- Ştiu, dar e o chestiune personală. Dumneavoastră nu puteți înțelege.

- Ce să înțeleg ? Nişte indieni au omorât un client de-al nostru. Pe unul dintre ei l-au prins şi în curând vor pune mâna şi pe celălalt, îți ordon să te întorci cu primul avion.

- Nu. Am să mă întorc după ce se va clarifica totul.

- Eşti un sentimental, Contreras, exclamă Zoller cu dispreț înainte de a închide telefonul.

Arpaia şi Chielli ieşiră din salon. „Cel care vine din apă" rămase singur.

Meandrele febrei îl conduseră la Turupaqui, si se trezi în marea canoe alături de Anahumare, „cel care cântă ca apa". Vreme de şapte zile încheiate călătoriseră pe apă, vâslind cea mai mare parte a timpului împotriva curentului şi încărcând canoea pentru a ocoli zonele de curent rapid. Se întorceau din Mato Grosso cu canoea goală. La dus, transportaseră peste o sută de pui de *yacare.* Reptilele nu erau mai mari de o palmă şi se agitau ca nişte larve pe fundul canoei. Le era foame, dar asta nu conta; nu contau nici frigul, nici oboseala, pentru că făceau ce trebuiau să facă. Erau indieni *anare* şi ascultau de o lege veche de când lumea, pentru că la începuturi lumea era făcută din apă, iar oamenii şi animalele locuiau pe spinarea marelui *yacare.* Reptila visa fructe şi erau fructe, visa peşti şi erau peşti, visa broaşte-țestoase şi erau şi broaşte-țestoase. Dar într-o zi apăruse primul *jeashmare* şi înfipsese o săgeată de foc în inima marii reptile. Aceasta, rănită de moarte, biciuise apa cu coada zile în şir. Lăsase o mie de pui în urma ei, unii mici cât o larvă, alții mari cât un vânător, însă nu spusese care dintre ei trebuia să-i ia locul. De aceea indienii *anare* se vedeau nevoiți să îngrijească toți puii, pentru ca dulcea vreme a visării să se aşeze din nou pe spinarea marelui *yacare.*

- Ce-a spus doctorul Cacucci? întrebă Contreras.

- Ce spune de obicei. Că nu i se poate administra nici un medicament. Un mort în Asuncion, altul la Barcelona, doi la Milano, şi nu-l putem ancheta pe principalul suspect, se lamentă Arpaia.

- Asta se întâmplă pentru că nu ştim limbi străine, şefule, comentă detectivul Chielli.

- Au aflat ceva despre celălalt? întrebă din nou Contreras.

- Toată poliția milaneză e pe urmele lui, răspunse Arpaia.
- Pe urmele unui om mărunțel care umblă pe jumătate gol şi deghizat în crocodil. Nu pare să fie, ca să zicem aşa, o anchetă obişnuită, spuse Chielli muşcând țigara de foi.
- Nu vreau alți morți. Dacă mai moare vreunul, mă dau ăştia afară, comentă Arpaia oftând.
Fură întrerupți de sosirea liftului. Ornella Brunni înaintă cu paşi hotărâți spre comisar.
- Oamenii dumneavoastră mi-au răscolit casa, cum vă permiteți? îi reproşa ea lui Arpaia.
- Aveam mandat de percheziție. Ştim că dumneavoastră simpatizați cu indivizii ăştia care, printre altele, l-au omorât şi pe tatăl dumneavoastră.
- Şi s-ar putea să mai fie ucişi şi alții, adăugă Chielli.
- N-o să mai fie ucis nimeni, spuse Ornella Brunni.
- De unde ştiți ? Mi se pare că ascundeți nişte secrete pe care ar trebui să mi le împărtăşiți. E de datoria dumneavoastră să faceți asta. Aş putea să vă arestez sub acuzația de tăinuire, o amenință comisarul, dar nu putu să mai adauge nimic, pentru că din salon se auzi glasul prizonierului.
Omulețul îşi scosese masca de oxigen şi, aşezat pe marginea patului, se uita cu o expresie de panică la acul înfipt în brațul lui. O litanie ciudată şi monotonă ieşea de pe buzele sale.
- Chielli, cheamă doctorul, ordonă Arpaia în timp ce, ajutat de Contreras şi de Ornella Brunni, îl aşezau pe prizonier în pat.
„Cel care vine din apă" o privi pe femeie şi îşi dădu seama că moartea îl chema. Făptura aceea avea în ochi pădurea. Atunci surâse copilăreşte şi în limba lui îndepărtată îi povesti că, împreună cu „cel care cântă ca apa", făcuse ce trebuia să facă venind pe teritoriul tribului *jeashmare,* pentru că, întorcându-se în satul lor după ce duseseră ultimii pui de *yacare* într-un loc sigur, îl găsiseră devastat şi înțesat de morți. Atunci îşi dăduseră seama că de fapt şi ei erau cei din urmă şi că nu-i mai puteau salva pe *yacare,* cum făcuseră până atunci, şi că era de datoria lor să le ucidă pe căpeteniile *jeashmare.* Aşteptaseră, cu calmul caracteristic celor solitari, ca aceştia să vâneze şi să ia cu ei mii de animale. Şi, ascunşi printre pieile de *yacare,* făcuseră călătoria spre căpeteniile *jeashmare,* lungă, răbdătoare şi fără de întoarcere.
Când intră doctorul Cacucci, omulețul se uita la Ornella Brunni cu ochii ieşiți din orbite şi întindea spre ea mâinile, continuându-şi discursul disperat. Deodată, pieptul începu să-i tresalte convulsiv si încremeni.
Doctorul Cacucci clătină din cap, îl auscultă şi apoi îi închise ochii.
- Acum nu mai puteți tăgădui că omul acesta vă cunoştea. V-a povestit ceva şi vreau să-mi spuneți şi mie ce anume, îi ordonă Arpaia Ornellei Brunni, încolțind-o.
- Nu fiți prost. N-am înțeles nici o vorbuliță, şi chiar dacă aş fi înțeles, tot nu v-aş spune, răspunse femeia.
- Vă rog să-mi acordați câteva minute, domnule comisar. Iar dumnea-

voastră veniți cu mine, spuse Contreras luând-o pe Ornella de braț.

Merseră în tăcere până la barul spitalului. Contreras ceru două cafele şi se aşezară față în față. Detectivul îi dădu un şervețel ca să-şi şteargă lacrimile.

- Ați intrat într-o încurcătură, şi încă până-n gât. Orice polițist ar crede că omul ăla v-a povestit ceva. Ce anume v-a spus?

- N-am înțeles nimic. Ştiu câte ceva despre ei, dar nu le cunosc limba. Numai câțiva misionari o cunosc, în afară de asta, n-am fost niciodată în El Pantanal.

- Habar n-am de ce naiba vă iau apărarea. Nu sunt polițist, dar am fost cândva, iar asta îmi îngăduie să vă asigur că v-ați vârât într-o încurcătură cumplită. Fie. Nu înțelegeți limba indienilor *anare.* Vă cred. Totuşi, acum câteva minute ați afirmat că nu va mai fi ucis nimeni. Ornella, dumneavoastră ştiți unde se află celălalt.

- Şi dacă ar fi într-adevăr aşa ? Nu mă puteți obliga să fiu turnătoare.

- Nu, însă aroganța dumneavoastră nu-i va salva viața celuilalt indian. E foarte bolnav, nu-i aşa? N-ați venit la spital ca să vorbiți cu comisarul sau cu detectivul Chielli. Şi n-ați venit nici ca să mă vedeți pe mine. Voiați să aflați ce tratament i-a prescris doctorul Cacucci indianului, ca să-l folosiți şi pentru celălalt. Probabil că între timp a murit şi el.

- Ei l-au omorât pe Guido, care era bărbatul meu. Îl iubeam, spuse femeia, ai cărei ochi verzi erau scăldați în lacrimi.

- De acord. Ei l-au omorât pe Guido Vincenzo şi probabil pe mulți indieni, direct sau indirect. Dar au plătit pentru asta, Ornella. Au plătit toți, Schiller, Estevez, Carlo Ciccarelli, şi a plătit şi tatăl dumneavoastră, de două ori, pentru că mai întâi au avut grijă să-l înnebunească de spaimă şi abia după aceea l-au ucis. Vreți acum să-i salvați viața celuilalt indian *anare?*

- Credeți că ar fi mai bine să-l dau pe mâna poliției şi să moară încet într-o celulă?

- Nu sunteți nici zeița eticii, nici zeița din El Pantanal, Ornella. Nu sunteți decât o burgheză răsfățată şi plină de ură. Voiați să răzbunați moartea iubitului dumneavoastră, înțeleg asta, dar ați stat deoparte, şi ştiți de ce ? Pentru că burghezii n-au avut niciodată curaj şi s-au folosit întotdeauna de alții pentru a scoate castanele din foc. Unde e celălalt indian? Spuneți odată.

- Dacă trebuie să moară, atunci să moară în libertate.

Mâna lui Contreras descrise un semicerc în aer înainte de a o lovi pe femeie peste față. Masa fu împroşcată cu lacrimi şi salivă. O ceaşcă de cafea se răsturnă, dar nu reuşi să spele orgoliul rănit al lui Contreras.

- Îmi faceți scârbă. Prea bine. Să moară atunci, dacă asta vă salvează conştiința de burgheză de stânga. Veți fi acuzată de tăinuire în cel puțin trei cazuri: al tatălui dumneavoastră, al lui Ciccarelli şi al ultimului *anare.* Iar eu voi fi martorul acuzării.

- Polițist blestemat! Eşti la fel ca şi ceilalți doi.

- Poate că da, numai că pun mai repede lucrurile cap la cap. Arpaia şi Chielli vor ajunge la aceleaşi concluzii. A fost o greşeală că ați venit la spital, pentru că indianul v-a recunoscut, deci nu era prima oară când vă vedea. Asta

s-a întâmplat probabil la Barcelona. Aflând de moartea lui Estevez, asemănătoare cu cea a lui Schiller, v-ați dus în Spania şi acolo v-ați întâlnit prima oară cu indienii. Se ascundeau într-o magazie. N-o să aflăm niciodată cum au ajuns aşa departe, probabil ascunşi printre pieile transportate cu vaporul. Schiller şi Estevez au fost o pradă uşoară, dar, fără ajutorul dumneavoastră, indienii n-ar fi ajuns niciodată la Milano. I-ați adus ca pe nişte animale, în portbagajul maşinii dumneavoastră Alfa Romeo ? Nu. Cred că i-ați ajutat să se strecoare în ultimul transport pregătit de Estevez. Da. Cred că aşa a fost. Cei doi miroseau a piele de *yacare* şi de aceea câinii lui Ciccarelli, obişnuiți cu izul care venea din magaziile stăpânu-lui, n-au avut cum să-i găsească. Vă aşteaptă o detenție lungă, şi singura dumneavoastră circumstanță atenuantă ar fi să-i salvați viața celuilalt indian. Hotărâți-vă.

Văzând-o pe Ornella Brunni cu capul în pământ, comisarul Arpaia pricepu că se afla foarte aproape de clasarea cazului. Detectivul Chielli înțelese şi el situația şi coborî primul la maşină. Când Contreras, Ornella Brunni şi Arpaia ajunseră în stradă, Chielli îi aştepta cu motorul pornit şi cu sirena pusă pe capotă, ca o ciupercă albastră şi licăritoare.

- Faptul că ați cerut poliției să investigheze crima a fost un alibi sau o bătaie de joc? o întrebă Arpaia, dar Ornella păru că nu-l aude.

N-a fost nevoie să meargă prea departe. Se îndreptară spre nord pe Via Manzoni şi, urmând indicațiile femeii, Chielli opri maşina în fața porții închise de la Giardini Pubblici. O singură opinteală a corpolentului detectiv fu de-ajuns pentru a azvârli cât colo lacătul ruginit. Stând pe vine într-un colț al unei cuşti goale, unde odinioară erau ținuți leii, îl găsiră pe omul pe care-l căutau. Trupul îi înghețase sub pielea de *yacare,* pentru că noaptea era înghețată, şi înghețată e şi moartea, la Milano şi pretutindeni.

- Nu mai e nimic de făcut, spuse comisarul Arpaia şi se întoarse la maşină ca să ceară prin stație un vehicul pentru morgă.

Plecară şi ceilalți, iar acolo rămase cel din urmă *anare,* abătut, cu tristețea celor pentru care nu există cale de întoarcere; solitar, cu singurătatea celor învinşi, şi aflat la capătul unui drum pe care n-ar fi trebuit să se aventureze niciodată.

În stradă, detectivul Pietro Chielli îi puse cătuşele Ornellei Brunni şi îndeplini ritualul cuvenit, aplecându-i capul pentru a o obliga să intre în maşină. Dany Contreras o privi în ochi. Irisurile verzi îl cercetară din ținuturi atât de îndepărtate, încât se înfiora şi, pentru a nu ceda ispitei de a i se face milă în cele din urmă, porni pe jos spre hotel, spre barul cald şi spre whisky, pentru a se simți la adăpost de frigul pe care îl ura, o dată în plus, din adâncul sufletului.
